

Nela Rosinová

Príbeh umelca:

„Aj vás sem volali?“ blondiak s divným strihom a ostrými modrými očami sa s očividnou otázkou obrátil do tmavej chodby. Okrem neho v nej na lavičkách obďaleč sedela postaršia pani (teda aspoň tak vyzerala) a muž v strednom veku. Blondavý muž sa cítil najmladšie a asi teda aj bol. Muž v strednom veku zdvihol svoj pohľad z drevenej podlahy a stihol pretočiť oči na otázke.

„Nie, náhodou sme išli okolo a chce sa nám tu sedieť.“

Blondiakovi sa zdalo, že toho muža asi pozná. Nie asi, ale áno, pozná. „Veď Vy stepočkať, vy ste pán Holúbek. Vy ste ten známy tanečník, že? Ten čo zomrel pred pár rokmi.“ Už zmienený pán opäť zdvihol zrak. Svojimi hnedými očami ho spálil ako drak chrliaci oheň. Pani čítajúca nejaký populárny magazín, tiež pozrela na blondiaka, ale s očividným úškrnom na tvári a s pobavením v očiach.

„Ok, mladý, myslel som, že vaša generácia ani nevie kto som,“ pozrel na pani sediacu vedľa.

„Žartujete? Veď vy Ste legenda, poznajú Vás všade pane!“ mladý blondiak sa zdal celkom zaujatý postarším mužom. Ale i on vyzeral akosi známo. „Mladý! Veď vy ste ten, ako sa to len volal... Ďurek, áno Lukáš Ďurek! Zomrel štyri roky predo mnou, absolútna hviezda. Autonehoda. Všetci sme smútili minimálne tri roky.“

„Hej, vďaka,“ Lukáš sa pousmial, takmer až s ľútosťou. Pozrel na pani a ona sa usmiala pod nos. A vtedy Lukáš zistil, že aj ju pozná: „pani Muškárová všakže, dobrý deň!“ Júlia Muškárová, jedna z najviac talentovaných speváčok vôbec. Áno všetci ju poznajú, i tí čo sa narodili po jej smrti. Lukáš asi ani nestihol zaregistrovať jej úmrtie, nemohlo to byť dlho pred tým jeho.

Dvere po jeho pravej strane sa otvorili a poriadne zaškrípali. Vyšla z nich vysoká postava s tenkými rukami aj nohami, akoby ich za sebou ťahala. Svietila teplým bielym svetlom, na sebe mala dlhú perlovú róbu. Spoza nej vytrčali mocné krídla, sťa albatrosa, či iného veľkého vtáka. Iskrú jej dodávala svietiaci svätožiara nad hlavou. Rukami schovanými v bielych útrobach rukávov, pokynula trom umelcom smerom do miestnosti odkiaľ prišla.

Prvý sa postavil pán Holúbek, nasledovala ho aj pani Mušáková. A nakoniec sa postavil aj Lukáš. Pretlačili sa okolo žiariacej entity dnu a zavreli dvere. Ocitli sa v tmavej miestnosti kde svietilo slabé guľaté svetlo. Okolo neho boli štyri stoličky. Na jednej z nich sedel muž s dlhou šedivou bradou až po zem a s okrúhlymi čiernymi okuliarmi, ktoré sa v slabom svite gule ligotali. Modré oči preskúmali trojicu pomaly kráčajúcich k jeho svetlu. Z blízka videli, že to nie je hocijaké svetlo, ale svietiaci zemeguľa. „Dobrý deň a vitajte, tento umelec bude neskutočný.“ Trojica stále nechápala kde sú, alebo kto je tento muž no i tak si posadali na stoličky okolo neho. Ani jeden z nich nevedel čo sa deje.

„Viete prečo ste tu? O čo tu ide?“ všetci traja pokrútili hlavami.

„Takže, každý slávny alebo úspešný človek je slávny či úspešný v určitom odbore. Umenie, šport, architektúra a podobne. A práve teraz sa má narodiť jeden veľmi talentovaný umelec.

Ste považovaní za jedných z najlepších umelcov 21 storočia. Pán Holúbek, Vy ste prinajmenšom jeden z najlepších slovenských tanečníkov.“ Adam Holúbek sa vyrovnal a snažil sa potlačiť úsmev. Nemal rád keď ho ľudia chválili takýmto spôsobom. Určite nie je najlepší.

„Ale prosím Vás pán Adam, nebuďte na seba taký tvrdý. Väčšina tanečníkov by chcela vyjadriť emóciu tancom, tak ako Vy.“ „A pani Muškárová,“ Júlia sa pousmiala. Ona rada počúvala zaslúženú chválu. „Váš

hlas pani Muškárová, Váš hlas je ako zlato v mori striebra. Jeden z miliónov originality.“ Potom svoj pohľad pretočil k Lukášovi: „a Vy pán Ďurek,“ usmial sa, „Váš herecký talent je taktiež hereckou raritou. Ako rýchlo viete zmeniť vlastné emócie, vymeniť postavu za postavou, či vrátiť sa do akejkoľvek situácie. Talent až nad mraky. Škoda vás všetkých.“

Prekvapený výraz na Lukášovej tvári sa zmenil na poctený. Tento stavec poznal asi všetkých. Po smrti, či živých.

„Vaše talenty sa podľa vašich rozhodnutí dostanú do tohto dieťaťa. Buď bude tanečník, alebo spevák, alebo herec. Podľa toho ako sa rozhodnete a udáte tento fakt do osobnosti tohto novorodenca.“

„Základné informácie: chlapec, bude sa volať Nikolas, prezývaný Niko. Rodičia nie sú práve vzoroví, jeho otec často pije. Matka je ťažký narcista. Myslí len na seba. Väčšinou. Inak v jeho okolí je päť učiteľov-umelcov, ktorí vyučili najlepších z najlepších. Jedného z nich-starčeka mu treba postrčiť do cesty. Je predurčený na strastiplnú cestu s nehodami a výstrahami.“

„A čo my s tým?“

„A čo vy s tým? pán Holúbek? No takže! Vy traja ste od jeho narodenia jeho patrónmi. Pôsobíte budete ako duchovia, on vás neuvidí, ale ste tam. Spreádzate ho celý život a pomáhate mu splniť jeho zámer.“

„A čo ak sa nám to nepodarí?“ ozvala sa Júlia.

„A čo ak sa vám to nepodarí, pani Muškárová?“ stavec vstal a presunul sa krivajúc ku dverám. Opieral sa o drevenú palicu, ktorá vyzerala ako prevrátený kyjak a jej zvuk sa šírila miestnosťou. Miestnosť vyzerala ako kinosála, len trikrát menšia. Otvoril dvere a jednou nohou už bol vonku: „vaše duše budú stratené vo večnom zármutku dole na Asfadeltských poliach. Už vám svieti kontrolka na guli, mali by ste začať.“

Všetci traja pozreli na zemeguľu pred nimi. Svietilo tam červené tlačidlo s nápisom: „začať s Nikolasom Hubárom.“ Trojica po sebe pozrela a Lukáš sa odvážil červené tlačítko stlačiť. Zemeguľa sa pootáčala a priblížila štát. Tým štátom bolo Slovensko. Zemeguľa priblížila mesto Bratislava, na nejaké malé miesto v nej. Počet obyvateľov sa hýbal, ale zemeguľa ukazovala 478 000. Náhle sa zmenil celý obraz, ukazoval dieťa v maternici. Bolo už celkom vyvinuté, matka bude čoskoro rodiť. Zjavili sa pred nimi tri dátumy: 22 marec, 28 marec a 4 apríl.

„Čo to všetko znamená? Otázka z Lukášových úst rezonovala prázdnu tmavou sálou minútu či dve.“

„Pravdepodobne máme vybrať dátum narodenia. A je tam aj môj. Ja som sa narodil dvadsiateho ôsmeho. Snáď mi to povolíte.....“ Holúbek chcel stisknúť dátum úplne naľavo, no jeho ruku odtisla Júlia. „No dovoľ! Snáď ty to povolíš dáme,“ posunula sa napravo, aby stisla tlačidlo.

„No to teda nie! Ja, ja som umrel posledný!“

„A ja som dáma!“ Takto sa hašterili ešte dobrých pár minút, až pokiaľ sa Lukáš naklonil a stlačil tlačidlo v strede. Na obrazovke svietil dátum narodenia 22 marca a ostatné sa vyparili. Dvojica na neho pozrela s iskrami v očiach.

„No a čo, keď sa neviete dohodnúť tak sa narodí ako ja!“ pousmial sa a druhí dvaja umelci ostali pozeráť na zemeguľu. Na obrazovke sa objavili tri riadky plné informácií. Na prvom riadku bolo meno Nikolas Hubár. Na druhom dátum narodenia, v zátvorke napísané baran aj so vzorom. Na treťom riadku dve mená: Petra Hubárová a Erik Hubár. „To sú jeho rodičia?“ hneď ako sa to pán Holúbek opýtal na obrazovke sa v dolných rohoch objavili fotografie ženy a muža. Žena mala peknú fotku, sedela v tráve, na očiach slnečné okuliare, vysmievala sa slnku. Mala divoký účes, zlatisté kučery jej s radosťou hladkal vietor. Na druhej fotke bol muž v okuliaroch, držiaci nejaký diplom. Usmieval sa, mal z úspechu radosť.

Do očí mu padali gaštanové vlasy. Zuby rovné a biele vycerené v úsmeve. Na sebe mal bielu košeľu, ktorá mu bola v rukávoch veľká aj golier mu odstával. Vyzeral mlado.

Pod oboma fotografiami sa zrazu zjavili červené čísla. Pod ženou 45rokov, tri mesiace a osem dní. Pod mužom bolo len 6 rokov a jeden týždeň. Hneď pod tým sa zjavili dve slovné spojenia. Pod ženou sa blyšťal „dlhý vek“ a pod mužom „ozbrojené prepadnutie“.

„Preboha to sú ich...ich....“

„Ich ostávajúci čas a dôvody či príčiny? Presne tak Júlia, presne tak.“ Obrazovka sa zmenila. Pred nimi boli ďalšie otázky. Pýtali sa na farbu vlasov, očí a iných vzhľadových vlastností. Trojica sa cez to prešľukala a vybrala Nikolasovi olivovú pokožku po jeho otcovi. Svetlozelený odtieň očí, ktorý má aj jeho mama. Havranie kučery, ktoré mu budú v dospelosti padať do očí a výšku postavy bude mať po otcovi. Rovnako rýchly metabolizmus. Potom sa trojica rozhodovala medzi vlastnosťami rodičov, ktoré by mal Nikolas zdediť. Rozhodli sa pre inteligenciu od otca a pre matkin pud sebazáchovy. Zobrali však aj chronické klamanie a neschopnosť prestať s tým. Od Holúbka dostal odhodlanie a disciplínu, od Júlie pokoru a chladnú hlavu. Od Lukáša láskavosť a priateľskosť. Keďže nemohli dať len kladné vlastnosti, okrem klamania mu dali aj miernu dávku povýšenosti zo všetkých troch.

Keď boli so všetkým spokojní, stisli tlačidlo „DOKONČIŤ“. Dlho sa nič nedialo. Môžu odísť? „Tak,“ Lukáš sa obzrel na dvojicu, „asi už môžeme odísť, nie?“ Hneď ako to dopovedal, miestnosť ožiarilo silné biele svetlo. Trojicu takmer oslepilo, radšej zavreli oči. Chvíľu sedeli na mieste a keď cítili, že svetlo ustupuje, pomaly oči otvárali. Už nesedeli v tmavej miestnosti. Zjavili sa v nemocničnej izbe s jednou ženou. Ležala v posteli a hlasno vzdychala. V rukách držala malé dieťa. Nad hlavami sa im zjavil svietiaci dátum 22.3.2010.

„Kde to sme?“ hneď ako sa spýtali v hlavách im zaznel hlas entity...od teraz ho máte na starosti...

Obraz sa zase zmenil. Trojica sedela na stoličkách, ocitli sa v miestnosti. Podľa priestranej šedej pohovky usúdili, že je to obývačka. Pred gaučom stál malý stolík, pod ním biely chlpatý koberec, za gaučom knižnica plná kníh. Na gauči sedel spiaci biely pes. Pod gaučom na zemi sedela žena z predchádzajúcej scény. Hrala sa s malým chlapčiatkom a prihovárala sa mu: „Chlapček môj, jeden rok a ty už chodíš.“ Smiala sa a aj chlapček sa škeril.

Trojica si vymenila zmätené pohľady a potom si všimli dátum svietiaci nad ich hlavami: 24.3.2011 17:10, o rok neskôr.

Prekvapenie prebliklo tvármi trojice. Jediný kto sa ozval bol Lukáš: „to...to sme sa tak rýchlo presunuli v čase?“ Zvyšní umelci mu na to neodpovedali, len prikývli.

Z chodby sa ozvalo hlasné „ahojte“ a dnu sa votrel otec. Keď chlapec zbadal svojho otca, svojimi malými nožičkami ku nemu pobehol. Pritom sa smial na celý byt a jeho rodičia s ním. Toto je narcistická matka a otec alkoholik? Nepomýlili si dieťa? Malý Nikolas sa zamotal vo vlastnom cupote a spadol na zem. Rodičia spozorneli, ak by sa chcel náhodou rozplakať. No Nikolas sa len zaškeril a zakryl si maličkými rukami ústa, ktoré sa hlasno smiali. Otec pustil tašku na zem, sklonil sa k synovi a zobral ho na ruky. Celý čas sa smial aj s mamou, ktorá podišla ku nim. Trojica sa na to pozerala. Ako je to možné, povedali im že rodičia sú monštrá. Obaja vyzerajú ako milujúci príklad do dospelosti, tak čo im to tá svietiaci guľa chce nahovoriť?

Obraz sa opäť zmenil. Z obývačky sa preniesli na detské ihrisko. Ich zverenec sedel pri mame, tá sa rozprávala s nejakou dámou s detským kočíkom. Trojica hľadala dátum, ktorý ich všade sprevádzal na ich ceste. Zatiaľ si ho však nevšimli. Tipovali na nápis: „ O ROK NESKOR“. Chlapec trochu podrástol, vlasy mal

hustejšie, na nose okuliare. Červené tričko s nápisom „Mommy's boy“, modré kraťasy doplnené o tenisky s rozprávkovou postavičkou naznačovali teplé obdobie. Nikolas sedel a šmolil v malých dlaniach lem trička. Bol sám, obzeral sa po okolí a trojica s ním. Tucet detí behalo sem a tam, kričali, kopali, bili sa, plakali.....typické činnosti malých detí. Holúbka striaslo, deti neznášal, aj keď mal už dospelú dcéru.. Samé sople, slzy a podobné veci.

Júlia si všimla chlapca s nejakým krásnym dievčatkom. Sedeli na lavičke blízko krásnej ženy. Chlapec bol bledý s ryšavými vlasmi, krivými zubami, ktoré keď sa so zaklonenou hlavou smial, vyzerali celkom ostro. Dievča vedľa neho mu bolo podobné, len sa krajšie usmievalo. Vlasy mala zapletené do dvoch vrkočov, siahali takmer po lýtka. Aj z diaľky bolo vidieť jej krásne bystré, ľadovo modré oči pozerajúce Nikovým smerom. Tvár mala posiatu pehami, ľavé obočie preťaté jazvou.

„Chlapci pozrite! Je to malý introvert,“ rozplývala sa Júlia nad malým zverenom. Chcela ho chytiť za ruku no keď sa načiahla po jeho dlani svet okolo nich zamrzol a farby sa vytratili. Pred očami umelcov sa zjavila biela osoba, ktorá im túto úlohu prideliť. Nesvietila tak jasne preto jej videli do tváre. Vtedy si všimli jednu vec (teda okrem toho, že bola neprirodzene biela), mala len jedno oko. Jedno jediné oko, vynímajúce sa v celej tvári. Dúhovka nemala farbu, i tá bola biela. Pozdvihla ukazovák na pravej ruke a v hlavách patrónov sa ozvalo: „nesmiete sa ho dotknúť a ani sa prihovoriť. Teda len ak by ste náhodou nechceli zmeniť jeho zatiaľ nedopísaný osud.“ Hlas neznal karhajúco, ale skôr tajomne. Akoby v tej vete chcel povedať: „raz príde čas kedy mu týmto činom zmeníte osud.“ Veľké oko zažmurkalo a celá postava sa vytratila. Okolité svet sa pomaly začal rozbiehať, farby sa vracali.

Júlia vystrašene stiahla ruku na polceste od Nikolasa a obzrela sa na chlapcov. „Myslíte, že to je normálne?“ hlas sa jej jemne triasol a oči tichučko klipkali. Adam sa len pousmial a okomentoval jej otázku: „Celá táto situácia nie je normálna. Nevie, čo si čakala, Júlia.“ Júlia na neho zagánila a ihneď mu chcela oponovať, no Adam jej skočil do reči: „Prečo sa vlastne chceš toho fagana vôbec dotknúť? Je to malé, usoplené chlapčisko, nič dobré nám nenesie.“ Tentoraz sa Júlia nenechala prerušiť a povedala: „Sme jeho patróni, my mu máme pomôcť! Takto nebude mať nijakých kamarátov!“

„Čo mňa po jeho kamarátoch!“

Kým sa títo dvaja hádali, Lukáš pozoroval deti naokolo. Jeho pozornosť zachytilo ryšavé dievča pozerajúce Nikovým smerom. Zrazu vstalo. Napravila si ružové bodkované šaty a vykročila ich smerom. Jej brat ju hneď nasledoval. Lukáš zaklepal po ramene Adamovi vraviac: „Budte už ticho a pozerajte. Náš chlapec bude mať kamarátov.“ Adam pozrel po Lukášovi, akoby slovo „náš“ bola nejaká nadávka. No hneď potom sa sústredil na situáciu pred nimi. Dievča zastalo i s bratom pred lavičkou, ruky vzoplo pred seba a láskavo sa usmiala.

„Ako sa voláš?“ jej hlas bol medový, určite vie krásne spievať. Niko sa zošupol dole z lavičky a ruky si ukryl za chrbtom. Potichu zamrmlal svoje meno. Dievča sa usmialo a vyšvihlo svoju pravú ruku. „Ja som Alicka! A toto,“ pozrela na chlapca veľa nej, ktorý bol dostatočne nezaujatý a stíhal sa rýpať v nose. Alicka mu pľasla po ruke a on ju stiahol za chrbát. „A toto je môj brat, Samko! Keď chceš, môžeš sa s nami hrať na skrývačku!“ To malé dievčatko bolo rozkošné. Stále jej visela ruka vo vzduchu. Malý Niko ju opatrne chytil za ruku a druhou aj jej brata. V ten moment opäť zastal čas. Nad hlavami sa objavili nápisy. Nad Alickou stálo „TRIDSAŤDEVÄŤ ROKOV, TRI DNI A JEDNA MINÚTA“ trojici sa zastavil dych. Samkovi sa zjavilo číslo sekundy a potom: „OSEMDESIAŤŠTYRI ROKOV, ŠTYRI TÝŽDNE, JEDNA HODINA A JEDNA SEKUNDA“ trojica nedýchala. Potom to prišlo ...

Lukáš to omylom prečítal nahlas, sám neveril takej krutosti, ktorú tento svet ukrýva pre ľudí. „Krátky vek.“ Oči našli príčinu smrti malej Alicky. „A ... a...“ Lukáš túto príčinu dlho predychával, takmer sa rozplakal, tak mu bolo ľúto, čo toto malé dievča ešte prežije.

„A vražda.“

Ticho.

Svet okolo nich sa dlho ešte nehýbal. Pomaly sa stmieval obraz a trojica so zatajenými dychmi hľadela pred seba...

Nikolas sa zobudil s ťažkým pocitom v hrudi. Čelo mal obliate potom a zhlboka dýchal. Pozrel okolo seba a vydýchol. Snažil sa upokojiť. Nádych a vzápätí i výdych. Triasli sa mu ruky, keď sa posadil. Perina ho zakrývala až po krk, aby mu v studenú februárovú noc nebola zima. Dokonca mal vyteplené ponožky. Pozrel po svojej ľavej strane. A s úľavou vydýchol. Bola tam ... Jeho žena tam ležala. Jeho Alicka bola v poriadku. Ryšavé kučery jej padali do tváre a spokojne odfukovala. Niko sa usmial. V sne o ňu takmer prišiel. Snívalo sa mu, že toto jeho úbohé dievča..

Jeho myšlienku na zlý sen zahnalo vŕzganie dverí a ich pomalé odchýlenie. Vo dverách sa zjavila jedna malá kučeravá hlava s utrápeným výrazom a sklenným pohľadom.

„Kubi? Deje sa niečo?“ Malý chlapec podišiel k otcovi, ktorý zatiaľ zasvietil lampu na nočnom stolíku. Kubino plakal. V žltom svetle bolo vidieť jeho červené oči a zaschnuté slzy na tvári. Sedem ročný syn Nikolasa vyskočil na posteľ a schoval sa v otcovom náručí. Rozplakal sa a Niko ho chcel utíšiť. Šeptal mu utišujúce slová. Keď sa chlapec trochu ukludnil, posadil sa mimo otcovho stisku a povedal: „Oci, mne sa sníval taký škaredý sen ...“

„Aký chlapče?“ Malý chlapec potiahol rodiaci sa hlien a pomaly povedal: „Že ... Že našu mamičku ... že jej niekto veľmi moc ublížil.“ Kubino sa schoval v náručí svojho otca, ktorý sa jemne poľakal. Pretože to isté sa snívalo jemu ...

„Kubi, sny sú niekedy i zlé. Ale vieš, čo je najdôležitejšie v snoch?“ Malý chlapec so záujmom pozrel na otca a ten pokračoval: „Že sú vymyslené. Každý jeden sen je nepravda a výmysel. Preto nemusíš mať strach, áno? Pozri, mama je hneď tu.“ Niko pozrel na svoju manželku a potom späť na synčeka. „A oci? Mohol by som byť dnes s vami v posteli?“ „Ale samozrejme, že áno.“

Malý chlapec sa pomaly zabalil do prikrývky a nalepil sa na Nika. Ten svojmu synovi dal boštek na čelo, aby ho aspoň troška upokojil. Potom sa nahol a pobozkal i svoju ženu na nos. Vypol nočné svetlo a s pocitom klúdu zavrel oči a pred sebou mal už len nekonečné tmavú temnotu...

Trojica patrónov sa opäť ocitla v zlomovom momente ich zverenca. Stáli pred veľkou svetlou budovou a pred nimi Niko s mamou. Dátum tu bol tentoraz skôr ako moment predtým.

01.09.2016, 07:39

Asi budú pred školou ...

Matka malého Nika ho držala pevne za ruku. Stáli vpravo, úplne vpredu, pozorne počúvali slávnostný príhovor. Trojica sa doň započúvala tiež.

„...A preto im želáme veľa šťastia v tohtoročných prijímacích skúškach! A aby som nezabudla....“ Dáma stála úplne pred dverami bielej farby. Očami nenápadne blúdila po papieri na tvrdom podklade. Zhlboka sa nadýchla a povedala: „tento rok je plný nových žiakov! Či už malinkých alebo väčších študentov! Za čo vám nesmierne ďakujeme!“ usmiala sa rovnými zubami a následne poslala žiakov do svojich tried. Pred školou ostali len prváci. K mame Nikolasa podišla mladá pani s dlhými zlatistými kučerami a prenikavými modrými očami. Hneď za ňou ocitli ryšavé dvojčatá, usmievajúce sa od ucha k uchu. Mama dvojčiat sa pustila do rozhovoru s Nikolasovou mamou a dvojčatá prišli objať svojho kamaráta. Vyzeralo to pokojne, až idylicky. Určite im to ukazujú len preto, že je to prvý deň školy. No v tom zazvonil Nikovej mame telefón. Ospravedlnila sa a otočila sa.

„Počkajte, ľudia!“ Lukášovi sa pomaly rozbiehali kolieska. „Nikolas má šesť, nie? Kedy ten jeho otec ...“ vetu nedokončil, pretože sa ozval celkom slušný rev. Všetci sa otočili a videli Nikovu matku. Plakala, slzy sa jej valili z očí, nevedela sa takmer nadýchnuť. Mama dvojčiat k nej pribehla, objala ju a šeptala: „Marta!“

„Pane bože, on ...“ rozplakala sa ešte viac, schovávala sa pred pravdou v náručí jej priateľky. A presne vtedy sa objavil červený nápis: „ERIK HUBÁR: NULA ROKOV, NULA DNÍ, NULA HODÍN. MŔTVY.“ Vtedy to došlo i trojici patrónov. Jeho otcovi vypršal čas... Holúbek si sňal čierny klobúk čo mal na hlave a všetci traja sa pozerali na zmätený výraz nič netušiaceho chlapca...

„Tridsať rokov.“

Na studenej vlhkej zemi stála dvojica. Nikolas mal čierne sako a nohavice dlhé až po päty. Pristupoval si ich čiernymi lakovanými topánkami. Ruky mal zopnuté pred sebou a hlavu sklonenú, pohľad do zeme. Do pravého ramena sa zavesila jeho manželka, Alicia. Hlavu mala položenú na jeho pravom pleci, pohľad zapichnutý na náhrobnom kameni. Čierny klobúk jej zakrýval oči a kabát jej bol veľký. Nikovho otca nemala šancu spoznať, no pamätá si jeho nevlastného otca.

„Aký bol?“ otázku vyslovila skôr, ako nad ňou mohla popremýšľať. Niko sa pousmial. Bol rád, že sa Alicia zaujíma o jeho otca. Aj na jeho narodeniny.

„Úžasný,“ vydýchol. Svojho otca obdivoval. „Nikdy ma nebil, nekričal, bol proste úžasný človek.“

„A...ako,“ Alicia radšej nedokončila myšlienku. Nechcela, aby Nika zarmútila. „Ako zomrel? Pracoval v banke a raz ju prepadli. Môj otec bol prvý, ktorého stretol osud guľky.“

Ponorili sa do ticha a ponurej atmosféry.

„Prepáč.“

„Nie, je to už dávno.“ Chvíľu ešte bolo ticho, kým sa Alicia neopýtala? „A čo bola tvoja najobľúbenejšia aktivita s otcom?“ Nikolas sa usmial. „Učil ma spievať. Bože, mal krásny hlas,“ Niko si spomenul na tie uspávanky, ktoré pre neho vytvárali aj s mamou. Alebo keď mu v piatich kúpil gitaru a učil ho spievať. Niko sa ešte nepočul, no možno po ňom hlas zdedil.

Alicia zaostrila a pozrela sa naľavo. Šum zo vzdialených kríkov bol prerušený hlbokým nadávaním. Alicia si stiahla klobúk nižšie a nenápadne pošeptala Nikovi: „Dvaja novinári a štyria fotografi naľavo pri východe.“ Nikolas prikývol a stisol jej ruku. Spolu pomaly prišli k bráne. Ešte len stisli kľučku a z ľavej i pravej strany sa ozvali blesky fotoaparátov a otázky novinárov. Niko svojej manželke stisol ruku ešte pevnejšie a pretlačil sa húfom dravých rýb v mori plnom potravy pre ich nenásytne chůtky.

„Čo si o tom myslíš?“

Trojica stála pri Nikovi a jeho mame. Práve sa jej opýtal na dramatický krúžok pre deti do 15 rokov. Dátum ukazoval 14.9.2019. Niko má deväť. Už sú to tri roky od smrti manžela a otca a Nikova mama sa úplne zmenila. Zo slnečnej tváre plnej nehy a lásky sa stala chladná tvár bez emócií a súcitu. Pila, fajčila. A to neustále. Práve teraz sedela v čalúnenom kresle, nohy vyložené a v jednej ruke cigareta. Vyfúkla dym rovno Nikovi do tváre. Rozkašlal sa. „Rob si čo chceš, je mi to jedno pokiaľ to nebude stáť majland.“

Niko sa postavil a pribehol k stolu. Mal na ňom svoj telefón, z ktorého volával svojím kamarátom Samovi a Alicke. Telefón chvíľu zvonil kým sa na druhom konci neozvalo: „halóó...“

„Čau Samo! Háďaj čo?“ z druhej strany sa ozvalo nesúhlasne mrmlanie, nechce sa mu háďať.

Lukáš sa usmial. Chlapec bude pokračovať v jeho talente. Otočil sa na svojich kolegov patrónov a vyškieral sa. Jeho chlapec bude herec! Tešil sa, neskutočne. „Vidíte, začne hrávať v divadle. Tak sa teším!“ usmieval sa a zvyšní umelci sa tiež neubránili úsmevu. Pokojný byt narušil tlmený buchot a otváranie dverí. Vzápätí sa dvere s hlasným škrípaním zavreli. Trojica patrónov nastražila uši a pozorne pozorovala chodbu. V nej sa zjavil muž malého vzrastu s okrúhlym pupkom. Ťažko za sebou ťahal päty, v oboch rukách mal fľaše s pivom. Niko ho zbadal a zašepkal do telefónu: „že vraj môžem chodiť s vami. Už musím ísť, prišiel otčím.“ Samo na druhom konci pokrútil hlavou, v tom si však uvedomil, že ho jeho kamarát nevidí, preto súhlasne zamrmlal a zložil. Niko telefón schoval za chrbátom a otočil sa presne vo chvíli keď sa otčím objavil v ráme dverí. „Čo zízaš ty sopliak,“ zamrmlal a pretlačil sa okolo neho k umývadlu. „Pán Fiala, mohol by som sa len opýtať?“ Otčím na neho zazrel: „Kde mám pivo?“ otvoril chladničku a poškriabal sa na hlavu. Nikolas nesmelo začal: „Viete, chcel by som začať chodiť na divadelný krúžok a asi by som chcel byť aj hercom!“

Lukáš sa usmial, bude herec! Ani tanečník, ani spevák! Bude herec!

Otčím sa otočil s pokrivenou tvárou: „Čo si to povedal? No nie nebudeš!“ Vzal ho za golier trička a pritiahol si ho bližšie: „Budeš robiť niečo poriadne!“ Pravú ruku zdvihol a chystal sa chlapca udrieť. Dal mu facku, potom aj druhú. A potom ho udieral všade.

Lukáš sa vtedy zohol a schmatol nejakú plastovú fľašu čo sa povalovala na zemi. Zaprel sa a hodil ju zozadu do otčímovej hlavy. Otčím pustil chlapca, ktorý to využil a rýchlo zmizol. Obraz potemnel a trojica sa dívala na miznúceho otčíma, nadávajúceho na celý byt. Okolo nich potom nastala len temnota. Júlia sa pozrela na Lukáša: „Prečo si ho...“

„Ved' by ho umlátli len kvôli tomu, že chce byť herec! Ved' je to zviera!“ Lukáš očervenel až po kľúčnu kosť a ostatní duchovia nenápadne hľadeli do zeme.

„A prečo si vlastne chceš robiť tú výšku? Známy si dost.“ kolegov hlas sa niesol prázdnu sálou a Niko sa s kostýmom v ruke otočil. Keďže ho akurát šil, nebol to práve najlepší nápad. Skoro si ho potrhla. A potom by ho museli ženy zo súboru prešívavať. Vedel ako-tak šiť a nechcel všetku výrobu nechať na nich.

A vlastne ho to i bavilo. Ale iba trochu. Ak sa niekto nabudúce opýta, čo mu dáva divadlo, povie, že vie šiť ako vyučený krajčír.

Očami sledoval kolegu Ondreja, ktorý s výraznými otáznikmi z očí sedel s foťákom na forbíne javiska a pozeral na Nika. Ondrej už dospelý, má vlastnú rodinu, prácu a tak ďalej. Niko ho tak trochu berie ako rodinu, poznajú sa asi štyri roky. Má strašne milé deti a aj príjemnú ženu, no jeho dvaja najstarší synovia majú plné zuby ochotníckeho divadla. Vraj je ich otec iba na skúškach, nevenuje sa im a všetci sa hádajú. Niko by nepovedal, že sú z neho sklamaní, no sú.

„Veď v divadle hráš. Síce len v ochotníckom, no hráš. Tak kde je problém?“ Niko i s kostýmom prešiel pomaly po javisku až ku kolegovi a opatrne si vedľa neho sadol.

„Vieš, odjakživa je to môj sen. Chcem sa tým živiť a robiť to. Nie len akože, ale naozaj. Chápeš, nie?“ Ondrejovi sa pokrčí tvár a povie: „Ani nie. Vieš, nie vždy ti tá výška zabezpečí slávu, kamoš. To by si mal ty pochopiť.“ „Ale veď ja predsa nechcem slávu. Ja chcem byť proste...dobrý. Hviezda, talent, čokoľvek ťa napadne. Najlepší čo kedy žil, chápeš?“ „Nie vždy budeš na vrchole, Nikolas. A s takýmto prístupom a bez žiadnej skromnosti sa možno ani vysoko nevyšplháš. Aj tak máš ešte len osemnásť, máš čas. Nemal by si popracovať na skromnosti?“ „Kašlem ti na nejakú skromnosť!“ Niko vstal, kostým nechal za sebou a pobral sa do zákulisia. No ešte predtým stihol na kamaráta zakričať: „Nejde mi o slávu. Len chcem, aby boli na mňa moje budúce deti hrdé. Aby sa nehanbili za svojho otca.“ Na tvári mal veľavravný výraz, ktorý Ondrej hneď pochopil.

„Moje deti sú na mňa hrdé.“

„Naozaj, Ondrej? Naozaj?“ s týmito otázkami zmizol v zákulisia nechal Ondreja s divným pocitom, ktorý sa mu rozlieval po celom vnútri. Cítil sa, akoby mu jeho vlastný syn vynadal do nemožného hlupáka, ktorý robí divadlo. Vlastne len ochotnícke.

Trojici sa opäť zmenila perspektíva. Videli ich chlapca. Sedel na stoličke na divadelnom javisku. Okolo neho hlúčik asi ďalších desiatich detí a pred nimi prázdna stolička. Najbližšie pri Nikovi sedeli dvojčatá, vyškierajúce sa od ucha k uchu. „Kto si myslíte, že bude mať hlavnú rolu?“ nadšená Alicia nevedela obsedieť, tešila sa. Dátum nad hlavami trojice vravel: 29. 9 2024. Chlapec má štrnásť rokov. Štrnásť.

„Vidíte to? On už má štrnásť. Ľudia, od toho, ako sme vybrali jeho vlastnosti ubehlo už štrnásť rokov.“ Tento fakt ich zasiahol tvrdšie ako kopa tehál. Pozerali po sebe. To už?

Medzi deckami to šumelo, trojica vyvalovala oči. Ubehlo to ako voda! Šum zastal, keď sa zo zákulisia vynoril muž nízkeho vzrastu a plešatej hlavy. Skackavým krokom podišiel k stoličke pred deťmi a usadil sa. V ruke držal štós papierov vo farebných obaloch. Na nos si nasadil okuliare a modrými očami hľadel a skúmal, kto chýba. Napokon si odkašľal a spustil: „Ahojte decká. Ako väčšina z vás tuší, túto sezónu budeme hrať Rómea a Júliu,“ hlasný šum sa opäť popreháňal medzi deťmi. Muž zdvihol ruky a snažil sa stíšiť hercov. „A dnes vám konečne odovzdám vaše obsadenie.“

Trojica patrónov po sebe pozrela. Žeby jedna z prvých hlavných rolí? K ušiam sa im dostal šepot Nikolasa a Alici: „Predstav si, že by sme boli obsadení spolu.“ Pousmiala sa. Režisér začal vyvolávať mená vedľajších postáv až po najhlavnejšie, kedy ostali štyri dievčatá bez rolí a pár chalanov. Režisér s modrými očami vybral fialový scenár s veľkou hviezdou a vyvolal prvú hlavnú postavu: „Našou Júliou bude tento

rok Alicia.“ Alicia sa za stáleho potlesku ostatných detí postavila a išla po scenár. Režisér sa usmial a pozrel na Nika. Patrón Lukáš skoro poskočil od šťastia: „Bude Rómeo! On bude hlavná postava!!“

„Niko a ty budeš náš Rómeo!“ Niko sa zapýril a pomaly si vzal scenár. Lukáš nadšene vyskočil. Jeho prvou rolou bude Rómeo! Aj on ho kedysi hral. Vtedy mal prvýkrát hlavnú postavu...

Režisér sa usmial a hneď povedal: „Vy máte veľa textu, bežte skúšať do šatne tie najdlhšie časti.“ Posledné, čo trojica patrónov videla, bolo to, ako sa režisér usmial a žmurkol. Potom sa im stratil obraz. No vedeli, že príde isto ešte jeden. Minimálne.

„Niko, ja...Vieš čo sa dnes stalo?“ Alicia prišla do obývačky s dvoma šálkami teplého čaju. Nenápadne prekrútila očami nad jej manželom, ktorý opäť sedel na pohovke s knihou od Sofoklesa v ruke. Posledné tri mesiace nič nerobí, len číta divadelné hry, aby prijímačky na Vysokú školu múzických umení zvládol bez problémov. Trénoval artikuláciu, hlasitosť jeho reči, skúšal rôzne choreografie, spieval slovenské i zahraničné piesne a celkovo nič iné nerobil, len sa úpenlivo pripravoval. A pomedzi to mával raz do týždňa skúšku v miestnom divadle, kde už posledných desať rokov navštevuje ochotníkov. Nemá čas ani na synčeka, ani na manželku. Zdvihol zrak, len nachvíľku a hneď sa vrátil k práci. „Deje sa niečo, drahá?“ Alicia nasucho preglgla.

„No, vieš,“ nadýchla sa a pokračovala „Myslím, že mňa a aj Jakuba niekto sleduje.“ Nikolas zdvihol zrak od divadelnej hry a pozrel na svoju manželku. Toto bude znieť hrozne, no neverí jej. Už viac krát sa jej podobná vec stala. Začala s tým už dávnejšie, ešte keď boli deti. Vždy ju vraj prenasledovali rôzni ľudia. Nikdy nič z toho nebola pravda. Miluje ju, no toto mu lezie na mozog. Tváril sa zaujato, no myslou už bol opäť ponorený do dejstva Antigony. „Si si istá, že sa ti to len nezdalo? Nebolo to len nejaké nedorozumenie?“ „Nie, tentoraz som si istá. Počúvaj ma!“ Neznášal, že okamžite vedela, kedy už ju nepočúva. Až príliš dlho sa poznajú. „Ja...on, vieš, on...Bola som zaviesť Jakuba do škôlky. A...ako sme kráčali, tak za nami sa ponevierala taká čierna dodávka. Sedel v nej muž so zlovestným úsmevom, no a dnes poobede tam bola znova. Bojím sa, Nikolas. Čo mám robiť?“ Nikolasovi behali oči kade-tade. Tieto táraniny...

„Počúvaj, Alicia,“ sňal si okuliare na čítanie a pokračoval: „Musím sa učiť. Nemám čas riešiť nejakého muža, ktorý si vybral zlú farbu dodávky.“

„Ide o tvojho syna!“ postavila sa.

„Išlo o neho aj predtým?!“ I on sa postavil. Minule Alicia bežala s Jakubom cez celé mesto, pretože si myslela, že ich chce niekto ukradnúť. Vtedy donášali do miestnej pekárne, ktorá je, mimochodom, vedľa materskej škôlky, čerstvé rožky a pečivo. Vraj sa nejaký muž zlovestne usmieval, pozeral po nich a tak ďalej. Všetky faktory naznačovali, že im v to ráno vezme život. No nevzal.

„Teraz mi ozaj ver! Prosím!“

„Ako ti mám veriť? Už odkedy sme boli deti máš takéto halucinácie,“ Alicia sa dostala do predsiene, kde na seba hodila čierny kabát a modrý šál, aby jej v takéto januárové víkendové ráno nebola zima.

„Si paranoidná? Alebo čo ti je?“ Neodpovedala mu, len sa obliekala. „Povedz mi, kam, doriti, ideš?! Utekáš od problémov, pravda? To si celá ty, Alicia“ Obula si topánky a chcela otvoriť vchodové dvere, no vtedy ju schmatol za zápästie. „Nebuď tak domýšľavá, preboha, Alicia!“ Ona len na neho zlostne zazrela.

„Milujem ťa, to vieš,“ zaryla svoj pohľad do jeho očí „No poslednou dobou na nič iné nemyslíš, len na nejaké hlúpe prijímačky, na divadlo a na ničom inom ti nezáleží! Máš rodinu, Nikolas!“

„Veď vieš, ako veľmi to chcem! Je to môj sen! Keby si ma len mohla pochopiť!!“ Alici sa na tvári zjavil zmätený pohľad: „Nejaká škola je pre teba dôležitejšia ako vlastná rodina? Tak to si si ju nemal zakladať tak skoro!“

„Možno som si ju nemal zakladať vôbec!“

Ticho.

Alicia zamrzla v pohybe.

„Nie, Alicia, počkaj,“ Alicia za sebou buchla dverami tak, že v predsieni spadol rám na zem. Keď sa Niko pozrel na fotku, ktorá spadla, prebehol mu mráz po chrbte, skrútil sa mu žalúdok a celé jeho telo bolo v nekomforte. Dúfa, že to nie je nejaké znamenie. Bol na nej on s Aliciou, ich synom Jakubom a Aliciin brat Samo. Sklo sa roztrieštilo na márne kúsky. Presne ako ich láska. Nikolas by prisahal, že cítil, akoby dostal pohlavok. No keď sa otočil, nebolo nikde ani živej duše.

„Vidíš to?“

Niko sedel na pohovke, v ruke mal fialový scenár a potili sa mu ruky. Trojica patrónov sa ocitla v osvetlenej šatni, opäť v zlomovej chvíli života ich zverenca. Pamätali si ten fialový scenár, hrajú Romea a Júliu. Lukáš sa pousmial. „Hádajte, kto sa bude bozkávať, hm?“ Júlia sa vyškierala a ešte aj Adamovi šklbalo kútikmi. Sústredili sa na dvojicu detí pred nimi.

Alicia, dievča s ryšavými vrkočmi sa na neho usmievalo a chichotalo sa.

„Niko, je to len divadlo. Bojíš sa?“ zasmiala sa. Niko nevedomky napol hrud' a vystrel sa.

„Ja? Ja sa nebojím nikoho a ani ničoho!“

„Bojíš sa snáď mňa? Neboj, ja ťa nepohryziem,“ Nikovi očerveneli uši a patróni sa zachichotali. „Alebo si ešte nikdy nikomu nedal pusú?“ Teraz bol Niko úplne ako paradajka. Uši mal úplne červené a horela mu celá tvár. Preto si aj Alicia domyslela a zasmiala sa: „Ty si ešte nikomu nedal pusú? To naozaj?“ „Dal! Teda,“ keď videl spýtavý pohľad v jej očiach, rozmyslel si tú lož. „Nie, nedal.“

„Za to sa nemusíš hanbiť! Len mi to prišlo vtipné, prepáč. To som poctená, že ja budem tvojou prvou pusou.“ Celá sa zdala byť taká uvoľnená, očividne s tým nemala žiadny problém. Odkedy ju stretol na ihrisku, keď mala päť, taká bola.

„Takže, čo mám robiť?“ celý bol červený a dievča pred ním sa na ňom smialo.

„Nič, prosím ťa. Len...sa nechaj viesť, okay?“ prikývol. Nevedel, čo má čakať, v živote nad týmto neuvažoval. No jeho kamaráti mu vraveli, že to príde samo. Že sa v ňom zobudí nejaký inštinkt, či čo to tárali. Dúfa, že sa nestrápní. Alicia sa začala približovať. Bližšie a bližšie. Panikáril, patróni to videli. Pozreli po sebe a radšej sa otočili, aby mali aspoň nejaké to súkromie. Dlho nič nepočuli a po chvíli sa rozrazili dvere od šatne. Zjavila sa v nich malá ryšavá hlava s úškľabkom. Keď to Samo, brat dievčata, ktoré práve bozkávalo Nika zbadal, rozšírili sa mu oči a zavýskal: „Decká! Pozrite! Oni dvaja sa bozkávajú, vidíte ich?“ zarehotal sa a vybehol von. Alicia sa za ním obzrela, potom späť na Nika a povedala: „Daj mi minútku, idem vraždiť.“ Sladko sa usmiala a predtým ako sa postavila, dala Nikovi ešte jednu rýchlu pusú na čelo. Potom sa postavila a vybehla zo šatne.

Trojica sa vtedy obzrela na chlapca. Hneď ako ho zbadali, ich pohľad sa pomenil. Ostali v šatni, no zrazu bola celá scéna ružová. Akoby si nasadili ružové okuliare.

„Čo sa deje?“ Adam sa pozeral okolo seba, očividne zmätený celou situáciou. Júlia sa smiala: „Snáď vám to nie je jasné? Chlapec sa zaľúbil!“ smiala sa. Potom to začalo dochádzať i Lukášovi, i Adamovi. Ach, aké milé. Niko sa postavil a dal si malý preplesk. Potom sa vytratil zo šatne a patrónom sa opäť zmenil pohľad.

V ten večer pil čaj.

Jeho syn bol u švagra, pravdepodobne už spal alebo sa hral so sesternicou. Niko sedel za kuchynským stolom, lyžičkou sa snažil zamiešať roztápajúci sa med a popri tom hlasno štrngal o steny hrnčeka. Pochmúrnemu výrazu v jeho tvári vládli sklenené oči. Boli plné viny. A strachu. Pohľadom zablúdil o nástenné hodiny.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

20:30

Dosť neskoro. Spoločnosť mu robil len studený bytový vzduch a jeho vlastné myšlienky. Bežali zo strany na stranu, neutíchajúc kričali a udierali sa o steny Nikolasovho mozgu. Opäť zdvihol ovocný čaj k perám a jemne ich ovlažil. Ovocný čaj vlastne nemá rád. Ale Alicia ho má rada. Akoby bola s ním... Nadýchol sa, do nosa mu vnikol studený vzduch, chvíľu ho v sebe držal, no potom vydýchol. Oči sa mu opäť ocitli na hodinách.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

21:00

Zarazene zažmurkal, prižmúril oči, no výsledok sa nezmenil. Ešte chvíľu hľadel na hodiny, no keď odbila piata minúta po deviatej, prestalo ho to baviť. Šálka bola takmer prázdna, preto si doprial posledný hlt a vstal. S hrnčekom sa vydal k umývadlu, kde si hrnček zároveň aj umyl a i utrel. Otvoril horné dvierka na poličke a šálku dal opäť tam, kam patrí. Ku tým, ktorí sú ako ona. Z poličky sa na neho usmievali hrnčeky, či už s potlačou, či bez. Dvierka zavrel a zvrtol sa na päte. Jeho šedé papuče jemne sýchali po drevenej podlahe a pyžamové nohavice, s kockovaným vzorom, za sebou ťahal. Tričko mu bolo veľké, jeho lem siahal po stred stehien. Už sa chystal ujsť na poschodie, aby si pospal, keď mu v pravej ruke zazvonil mobil. Ozvala sa chytľavá melódia, ktorej zvuk pohltil celú kuchyňu. Pozrel sa, kto volá a ostal v pomykove.

Neznáme číslo...

Takto neskoro? To musí byť nejaký hlúpy žart, ktorý si na neho opäť pripravili školáci, ktorí sa nudili. No i tak sa rozhodol ten telefón zdvihnúť. Keď konečné hlasná melódia stíchla, z druhého konca počul priškrtené: „Ehm...Dobrý večer,“ hlas nespoznal, no znel ako muž stredného veku a buď chodil do zboru v kostole alebo veľa spieval. Mal taký uťahovaný hlas, unavený až monotónny. „Dobrý večer, pán Hubár,“ takže omyl to nebude. Doparoma... „Ja...nenediem práve najlepšie správy, Nikolas. Ste...ste sám? Alebo ste so synčekom?“

„Prepáčte, kto ste? A čo chcete s mojím synom?“ tón hlasu musel znieť nahnevane alebo podráždene, pretože muž na druhej strane prešiel do defenzívneho módu.

„Pokož, pokoj, pán Hubár. Hovorí s vami Alex, som náčelníkom miestnej polície. A ako som už povedal...ja...prosím, sadnite si, viem, že stojíte.“ Hlasno vydýchol. Prekvapený Nikolas si v zlej predtuče sadol späť za stôl.“

„Alex, nehovorte mi, čo si myslím, že mi chcete povedať.“ Tušil. Vedel. Srdce mu stiahli silné ľadové dlane a zhlboka sa nadýchol. Na druhej strane bolo ticho. Na minútu. Na minútku si Nikolas dovolil dúfať v nejaké nedorozumenie. Dovolil si dúfať nad nezaplatením nejakej pokuty. Dovolil si dúfať, že sa iba suseda zdola sťažovala, i keď nemá na čo. Dovolí si dúfať, že je to starý spolužiak zo strednej, ktorý len robí formu, a potom sa zasmieje a povie, že to je žart. Dovolí si dúfať. Dokým mu to náčelník nepokazí a nádej zhasne aj so zmyslom života.

„Vaša žena. Ona...ona je mŕtva. Je mi to ľúto, úprimnú sústrasť.“

Ticho.

Nič iné, len ticho.

Nikolasovi pištalo v ušiach, iné vety náčelníka už nepočul. I keby chcel, nemohol, pretože to Alex zrušil s letným priáním ešte pekného dňa. Idiot. Nikolas to vedel. Tá fotka bola znamením. V mysli mu zhaslo toľko sviečok s rôznymi otázkami, no vynorili sa mnohé iné.

Kto? Prečo? Prečo práve Alicka? Ako ju...ako ju zabili? Ako ju našli? Kde je? Ako to povie Samovi? A čo ich rodičom? A, preboha, ako to povie Jakubovi? Úbohý Jakubko, má len tri roky a už mamu nikdy neuvidí. Čo boli Jakubkove posledné slová jeho mamine? Čo boli jeho posledné slová? Aha, už si spomína. Veta sa mu vynorila v hlave skôr, ako tomu celému chcel zatarasiť cestu. Vnútorň hlas ju prečítal nahlas: „*Možno som si ju nemal zakladať vôbec!*“ povedal jej.

Vynoril sa mu pohľad na prekvapený výraz na Alickinej tvári. Nevydržal to. Pohľad sa mu rozmazal slanými slzami, ktoré sa mu kotúľali dole lícami. Srdce mu spadlo až niekde dole ku členkom, jeho rýchlosť by pokazila tachometer. Zovrelo sa mu hrdlo, plúca sa s ním rozplakali, pokrčil sa a schúlil sa do seba. Na čele mu pulzovala ochromujúca bolesť. Akoby celý oťažel, sedel na stoličke a cítil kamene vo vreckách. Posledný raz pozrel na hodiny, ktoré vyberala Alicka.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

22:00

Tik-tak.

Patróni sedeli v prvej rade vo veľkej sále, pozerali na osvetlené pódium pred nimi. A rozprávali sa. Okolo nich bolo plno stoličiek na ktorých sedeli muži i ženy v slávnostných róbach.

„Čo myslíte, čo sa bude diať?“ na Adamovu otázku obaja pokrútili hlavami.

„Asi niečo slávnostné, niečo dôležité.“ Povedala Júlia. Skôr ako sa do konverzácie stihol vmiešať i Lukáš, vedľa nich si na voľnú stoličku sadol nejaký šedivý pán, ktorý mal klobúk hlboko v tvári. Keď sa usadil, na pódium pred nimi vyšla žena s mikrofónom v ruke. Až vtedy si trojica všimla transparent na javisku, na ktorom bolo: „*Absolventi 2023/27! Gratulujeme!*“

Paní vyšla na pódium v slávnostných šatách a usmievala sa od ucha k uchu. V ruke držala pevnú dosku s papiermi. Obzerala si ľudí a potom sa dala do reči: „Drahí absolventi, milí rodičia a ctení učitelia,“ do očí jej padala čierna ofina, ktorú si celý čas poctivo odhrňala. „Som veľmi rada, že vás dnes privítam na slávnosti, ktorú naši absolventi zažijú len raz. Každí jeden z nich patrí medzi jedinečné talenty a sme

nesmierne radi, že práve v našom konzervatóriu sa rozhodli rozvíjať svoj talent. Tento ročník bol nesmierne silný, to musím uznať," pozrela smerom na pána vedľa patrónov, usmiala sa a pokračovala: „Som hrdá na naše talenty. Všetci mi prirástli k srdcu vlastným, originálnym spôsobom," ešte chvíľu rozprávala o mimoriadnosti študentov. Počas tejto časti si trojica neprestajne šepkala: "Čo myslíte, bude nejako špeciálne odmenený?" pýtal sa Adam.

„Ja by som povedala, že riaditeľka mu navrhne špeciálnu pomoc so skúškami. Myslím vysokú, samozrejme.“ Oponovala Júlia. „Obaja sa mýlite. Bude spievať. A asi aj s tou ryšaňou, do ktorej sa buchol, ak s ním sem chodí.“ Usmial sa Lukáš. „Myslíš Aliciu?“ Lukáš neodpovedal, len si priložil ukazovák k ústam a všetci sa opäť naplno započúvali do príhovoru: „...Preto ešte predtým, ako posledný krát budem môcť mávať titulom pred žiakmi, nám zaspievajú naši veľmi talentovaní druháci. Privítajte prosím Aliciu Fialovú a Nikolasa Hubára!“ sálou sa ozval potlesk. Na pódiu sa objavili pekne vyobliekaní študenti. Niko podrástol, havranie kučery mu padali do očí a frak mu bol až príliš veľký. Alicia vedľa neho mala ryšavé vlasy v pevnom drdole a na sebe krásne červené šaty, ktoré nádherne dopĺňali jej postavu. Niko s gitarou pod pazuchou prešiel aj s Aliciou k mikrofónu. Pozreli po sebe a Niko začal brnkať na gitare. Rozpoznávali melódiu i tempo. A všetci v sále hneď vedeli, akú pesničku idú spievať. Júlia sa už stihla roztopiť, Adam prekrútiť oči a Lukáš usmiať sa. Niko začal spievať a keďže ho trojica ešte nikdy nepočula spievať, nastražili uši. A veru boli prekvapení zvukom vychádzajúcim z jeho hrdla. Znel takmer ako originál, len bol trochu hrubší. Naozaj vie spievať po Júlii.

„Ak nie si moja, tak potom neviem, čia si," sálou sa ozvalo híkanie a ochkanie. Akoby nie, bol úžasný. Júlia, ako jedna z absolútnych speváckych legiend, sa rozplývala nás čarom jeho hlasu: „To má po mne, chlapi“ vydýchla. Dospieval prvé verše a potom pozrel na Aliciu. Keď Júlia počula aj jej hlas, zmohla sa len na udivený výdych. A celá sála s ňou: „Cestičkou vo vlasoch prídem ti v ústrety. Pesnička o nás dvoch už nie je pre deti.“ Dvojica na pódiu sa stihla ešte nadýchnuť a vtedy prišiel refrén. Hlasy sa im spojili do symfónie, ktorá znela naozaj nádherne.

„Všetci nám môžu závidieť, vravia, že lásky dávno niet. Všetci nám môžu závidieť, že ťa mám rád.“

Ďalšie dve minúty si ľudia v sále užívali krásnu pesničku.

Keď sa dospievali posledné slová, celá sála sa okamžite postavila a tlieskala ako o dušu. Vysmiaty pár sa poklonil a odstúpil z pódia. Vtedy sa trojici zatemnil výhľad ešte raz. No skôr ako sa stihli čo i len poobzerať, vyjasnil sa pred nimi iný obraz. Stáli v tej istej sále, len za pódium, z diaľky počuli hlasný potlesk. Keď sa poobzerali, videli okrem veľkej opony, ktorá zakrývala zákulisie, aj dvojicu umelcov, čo pred chvíľou vystupovala. Akurát vyšli z pódia a Alicia sa stihla hodiť Nikovi okolo krku. Júlia sa pozrela po ostatných duchoch, na tvári jej vyčarovali úsmev, ktorý bol očividne nákazlivý, pretože o chvíľu už bol aj na Lukášových ústach. Adam sa nechytal, no ten nikdy. Kamenný výraz mu ostal rovnaký aj po prvom bozku dvojice. Júlia sa usmiala a pohľadom radšej uhla a pozerala na Lukáša: „Nedajú tým ústam pokoj ani keby čo bolo.“ Zasmiala sa. V jej zornom poli sa náhle ocitla nová postava, vysoký, vychudnutý muž, ktorý kráčal rovno ku nim. Lukáš sa otočil a videl, že je to ten istý muž, ktorý pri nich sedel. Klobúk mal zložený, a preto videli jeho výrazné črty v tvári. Hlbokými modrými očami pozeral pred seba, v tých hĺbkach sa zrkadlilo odhodlanie a skúsenosti. Z jeho zaoblenej tváre vytŕčal ostrý špicatý nos a líca mal ovisnuté. Prišiel ku dvojici s rukami vo vreckách. Tí keď ho zbadali, prestali sa smiať a zaujato na neho hľadeli. Pán vytiahol vizitku a podal ju Nikovi. Trojica nazrela chlapcovi cez plece, aby videli meno na papieri.

Tomáš Šedý, vysokoškolský profesor.

„Zdravím vás. Som Tomáš Šedý a učím na jednej známej vysokej škole. Vaše vystúpenie bolo krásne, naozaj. Viete, toto často nerobievam, tak si to vážte,“ Niko sa kútikom oka pozrel po Alicii. „Vás, pán Hubár, sledujem už dlhšie. S režisérom z vášho bývalého súboru, kde ste predtým účinkovali, sme dobrí priatelia a keďže sa o vás šíria rôzne chýry, naša konverzácia zrazu bola len o vás. Keďže ste len druhák, váš talent je pozoruhodný. Ale keď zmaturujete, ozvite sa mi.“ S úsmevom žmurkol, otočil sa a odišiel. Topánky za ním klopkali a Niko s vizitkou v ruke a sánkou až na zemi, po ňom ešte dlho hľadel. Potom ho Alicia objala a trojica sa opäť stratila v oslnivej tme. Do tmy ešte Lukáš zašepkal: „Tak to je už úplne iný level.“ V tme sa topili ešte hodnú chvíľu, paralyzovaní ohlušujúcim tichom, keď v tom sa stalo niečo, čo sa pri strácaní obrazu ešte nestalo. Pred nimi sa pomaly rozvíjal biely kruh, ktorý žiaril. Duchovia po sebe pozerali a napokon do kruhu prvý vkročil Adam. Hneď sa tam stratil a dvojica sa za ním vybrala do tajomnej ničoty žiariaceho kruhu.

Sedel za počítačom. Chvejúcou rukou prechádzal kurzorom po šípke na reštartovanie schránky. Bol prihlásený vo svojej emailovej schránke, čakal. Čakal, kým odbije štvrtá hodina popoludní. Syna mal položeného na kolenách, obaja pozorovali počítač. Už len minúta...

„Oci? A čo keď sa im nebudeš páčiť?“ jeho jemný hlások sa ozval obývačkou. Niko sa pousmial.

„Takto neviem. Dúfajme, že sa im budem páčiť.“ Čas sa zmenil, už konečne bola štvrtá hodina. Niko sa zhlboka nadýchol a vydýchol. „Tak ideme na to.“ Na myške stisol červenú jednotku. Kurzorom prešiel do obálky a šľukol na ňu. Rozbalila sa a on videl jeden nový mail. Bol od mailovej adresy: prijimacky@vsmu.sk

Srdce sa mu rozbúchalo a ruky mu pripomínali ľadové cencúle. Otvoril ho a začal čítať nahlas, pretože jeho syn ešte nevie čítať:

„Drahý Nikolas Hubár, Porátali sme vaše body a s ľútosťou vám oznamujeme, že ste na Vysokú školu múzických umení prijatý...neboli?“ posledné slovo mu takmer ani nevyšlo z úst. Tohto sa bál. Rozšírili sa mu zorničky a oči otvoril viac. Pamätáte si ten pocit, keď ste sa v škôlke učili kresliť? Viete, učiteľky vás vychvaľovali až do nebies, také talentované dieťa tu ešte nemali! Vyrastáte s pocitom, že ste v niečom najlepší a nikto na svete vás neporazí. A potom dospievate. V škole je výtvarná súťaž a keďže vás kreslenie stále baví, pošlete im svoju kresbu. Čakáte len a len chválu, predsa len, celý život ste dostávali len to. Na čo iné by ste mali byť zvyknutý? No a potom keď porotcovia vyhodnocujú a vravia pár slov? Nie, že ani nevyhráte, dokonca ste sa ani neumiestnili. A mimo toho, porotcovia vám povedia kritiku pred všetkými ostatnými. Nudné, mali by ste popracovať na tieňovaní, táto kategória asi nie je pre vás, viete vy vôbec kresliť, vy by ste nevedeli, čo je umenie ani keby vás trafilo do nosa a ďalšie možné vety, ktoré nie sú priam pozitívne. Toto nie je chvála, čo to je? Očervenejú vám uši, ste zahanbený. Všetci na vás zazerajú, asi dvadsať detí s rodičmi a vy máte vtedy chuť podpáliť každú jednu kresbu čo ste kedy urobili a už nikdy sa nedotknúť ceruzky.

No a presne tak sa cítil Niko. No neboli tam žiadny ľudia, nemá sa pred kým cítiť zahanbený či nahnevaný. Tak prečo sa cíti tak ako sa cíti? Všetkých sklamal. Alicia, práve ona chcela, aby sa tam dostal. Toto malo byť pre ňu! Nikovo srdce sa stiahlo do seba a so sebou vzalo celého Nika. Zohol sa so svojím srdcom, ktoré pomaly ale isto pukalo. Pukalo na dve polovice, jedna mu ostane a druhá pôjde tomu malému chlapcovi, čo vždy chcel iba jedno. Byť niekým.

Palác plný snov, túžob a vysnívaných viet, ktoré už nikdy nevysloví, sa rázom zrútil do hlbín zúfalstva a sklamaní. Sklamal ju. Zomrela tri mesiace späť a už jej robí toto? Určite na neho zhora pozerá, chytá sa za hlavu a listuje v nejakej knihe, ktorá obsahuje celý jeho život dopodrobna a pohoršuje sa, že z neho bude nikto. Obyčajný muž, ktorého syn na jeho pohrebe nepovie: „Toto bol môj otec.“ Jakub nikdy nikomu nepovie príbeh jeho otca, ktorého nevzali do školy, a tak z nádejného talentu bude premrhaný. Jakub sa určite nebude chváliť jeho otcom slabochom, ktorý to vzdal, keď mu nevyšli plány. Sklamal ho. Sklamal všetkých, ktorí v neho verili. Každého jedného učiteľa z konzervatória, ktorý mu vravel, že bude hviezdou. Každého spolužiaka, ktorý si vtedy prial, aby sa dostal ďaleko. Alických rodičov. Alicku. A ocka. Jeho ozajstný ocko teraz určite komentuje, aký je neschopný. Matka možno tiež. Ak sa nesmaží v kotly.

„Ocko? Prečo plačeš? Ty si sa im nepáčil?“

„Kde to sme?“ hneď ako trojica prešla kruhovým portálom, ocitli sa v nejakej krčme alebo bare. Silné zelené svetlá im svietili do očí a pred nimi bol dlhý lesklý pult. Za ním rôzne podsvietené skrinky so všakovakým alkoholom a perlivými vodami. Motal sa pri nich mladý muž v bielej košeli, ktorej rukávy mal vyhrnuté až po lakte. Duchovia sa poobzerali, aby zistili, kto všetko je v ich prítomnosti. I keď na tom nezáleží, pretože sú duchovia, nesnažili sa byť nenápadní. Videli napravo od nich zhrbeného muža nad pohárom tequily. Duchovia sa k nemu pomaly blížili.

„Pravdepodobne v bare.“ Odpovedala Adamovi Júlia. Potom sa skrčila nad muža, no Adam ju zastavil: „Počkaj, môžeš sa ho dotknúť? Nie je to zakázané?“

„Dotknúť sa nemôžeme len Nika, inak by sme mu zasiahli do života,“ odpovedala mu a opäť sa pomaly a nežne skrčila nad mužom. „Haló? Pane, ste v poriadku?“ pán ju nepočúval, ďalej chrápal na bare. Keď ním Júlia potriasla ešte raz, otočil sa a kyvkaním sa vyrovnal. „Čo chcete, dajte mi pokoj!“

Júlia videla kým potriasla a naskočila jej husia koža. A chlapcom za ňou tiež. Pred nimi sa na bare kyvkal Niko, úplne mimo a v polospánku. Zasiahla mu do života. Je toto ten moment o ktorom vtedy Boží posol na ihrisku vravel? Je toto ten moment, ktorý má úplne zmeniť doterajší pohľad na vec? Ak áno, tak čo majú teraz robiť? Ako mu pomôžu? A ak náhodou toto ten moment nie je, ako ich to všetkých ovplyvní?

Júlia sa obzrela a v očiach mala pomiešané emócie. „Niko, prepáčte, pán Hubár, je vám niečo?“

Nikolas na ňu ľavým okom zaškúlil a usmial sa: „Mne? Mne nič! Len mi umrela žena a nevzali ma na tú hlúpu školu! A Jakub? Môj synček...Chcú mi ho vziať! Ak ste sociálka tak zmiznite!“

„Nie, zo sociálky nie sme..“

„Tak čo chcete? Som len z ochotníckeho divadla, nechajte ma tak!“ opäť si ľahol na bar a ventiloval všetko, čo Júlia vravela, keď ju nepočúval a ďalej ležal na bare. Adam sa pozeral na to, ako ich všetkých ignoroval a pretáčal očami. Od začiatku sa mu tento fagan nezdal. Keď už robili všetci nepríjemný hluk, prišiel k nemu. Už ho nebaví pozeráť sa na to, ako mrhá svojím talentom, ktorý mu sám on, Adam Holúbek, najlepší tanečník svojho druhu, daroval. Nebude ním mrhať inak uvidí! Vzal ho za golier a potriasol ním, aby sa prebral. Dvojica za ním len tupo hľadela, pretože v živote tohto mladého umelca nikdy nič neurobil. A zrazu tu ním trasie ako blázon. A začal na neho aj kričať: „Čo si o sebe myslíš?! Okamžite sa preber a začni niečo so sebou robiť! Chceš aby ti vzali syna? Naozaj? Vytriezvieš a rob niečo so sebou!“ Niko len hľadel ako ho cudzí muž karhá a vyzerá, že by najradšej dal po tri facky. Alkohol

z neho vyprchával, otriezvel a uvedomoval si. Prečo sa tu opíja? Takto Jakubovi nepomôže. A Alicka sa na neho bude pozeráť ako na niktoša, keď sa okamžite nepreberie.

„Niko, pán Holúbek má pravdu. Takto si nepomôžeš.“

„Je to tak. Zapíjaním vášho trápenia sa topíte len v ďalšom.“

„Odkiaľ ma poznáte?“ Niko sa obzeral po trojici.

„To je nepodstatné, preboha! Okamžite si zbaľ veci a mazaj sa snažiť!“ Niko si rýchlo vzal svoj kabát na vedľajšej stoličke a hrabal v jeho vrecku. Vybral päťeurovú bankovku a hodil ju vedľa poloplného pohára. Ešte predtým ako sa vybral zresetovať svoj život, otočil sa a povedal: „Neviem kto ste a ani prečo viete kto som ja,“ pomaly cúval k východu. „Ale zároveň vás poznám. A práve to ma desí.“ A vybehol zo sklenených dverí. Trojica ešte dlho za ním hľadela a potom sa pozerali po Adamovi. Ten sa mračil. Viac ako zvyčajne. Keď už sa ho chceli opýtať, čo sa mu stalo, svet sa zastavil. Farebný bar sa menil. Odtiene rôznych farieb sa zmenil na čiernu, sivú a bielu. Každodenný život sa v bare spomalil. Zo šikovného barmana s obratnými pohybmi rúk sa stal spomalený muž s fľaškami v rukách. Pred nimi sa zjavoval ten istý posol, ktorý bol vtedy pred mnohými rokmi na ihrisku. Ale tentoraz bol iný. Predtým mal mliečnu pokožku, jedno veľké žlté oko a dlhý odev až po zem so zlatistým lemom na okrajoch. Tentoraz bol celkom normálny. Pokožku mal olivovú, opálenú a zdobili ju malé pehy. Na sebe mal obyčajnú bielu košeľu s voľnými rukávami a čierne dlhé nohavice. Už mal dve oči, hnedé a vlasy mal kučeravé a perlovitej farby. Zoširoka sa usmial a odhalil biele zuby.

„Zdravím vás, drahí duchovia! Poďte sem,“ pricipital ku nim a Adama zovrel v objatí skôr, ako mohol zaprotestovať. Potom ho pustil a vybral sa za dvojicou, ktorá jeho náruč rázne odmietla.

„Gabriel? Si to ty?“

„Ma nespoznávate s tým okom naviac, čo?“ zasmial sa a zrazu zväžnel. „Patróni, práve ste zasiahli do osudu vášho zverenca. A zmenili ste jeho osud. Tým pádom už ho nemáte v moci. Prekvapenie!“ ticho. Trojica sa zamračene pozerala po sebe, vôbec nechápali, o čom Najvyšší Archanjel Gabriel vraví.

„Nebodaj som vám to zabudol povedať? No, tak, prekvapenie! Chalanisko už má vlastný osud v rukách a neuvídite sa dokým...vlastne, dokým neumrie. Tak čo? Ideme naspäť hore?“

„Kam hore, Gabriel?“

„Predsa na nebesá! Čo iné?“ Nebesá? Čo budú robiť v nebi? A to už naozaj nikdy neuvidia Nikolasa? Až po smrti? Gabriel si očividne všimol ich prekvapené výrazy, pretože sa ich snažil povzbudiť: „Ale no! Keby som vám povedal, že vaše najtajnejšie túžby sa splnia v momente, kedy sa ocitnete v nebi, išli by ste s väčším nadšením? Ale prosím vás! Kto by nechcel byť v nebi?“ Gabriel sa otočil a luskol prstami. Pred nimi sa zjavil rovnaký portál, ktorým prešli i sem. Lukáš i Júlia si všimli Adamovo váhanie. Čakali by, že by sa okamžite vybral do nebies ako prvý, bez váhania. No tu sú, pozerajú na neho, ako čaká a hľadá na nich.

„Gabriel, chod napred.“

„Letím.“ A vybral sa hore do portálu. Adam sa vtedy otočil a na prekvapenie všetkých objal dvojicu. Neobjímali sa dlho, rýchlo sa odtiahol a povedal: „Myslíte, že som bol na Nika moc tvrdý?“

„Nie, potreboval prebrať. Urobil si dobre.“ Júlia sa na neho usmiala a Adam sa po prvýkrát usmial naspäť.

„Vďaka.“ Potom sa otočil a vošiel do portálu.

„Čo myslíš, čo bola jeho najtajnejšia túžba?“ zasmiala sa Júlia.

„Pravdepodobne svätý pokoj a večné ticho.“ Zasmiali sa spolu a Júlia povedala: „Dúfam, že sa ešte uvidíme. Všetko je to také, pochmúrne.“

„Všakže? A keby sme sa aj nevideli, ja to osobne vybavím.“ Objali sa a Júlia sa stratila v portáli. Lukáš sa ešte poobzeral a vkročil do neznámej tmy pred ním.

„Oci, ako sa máš?“ v nemocničnej izbe sa ozýval polohlas Nikolasovho syna.

„Vieš čo, Jakub? Celkom dobre. Čo ty? Ako seriál?“ Nikolas aj cez bolesť kĺbov sa snažil pôsobiť šťastne, usmieval sa, no keďže mal zavedené hadičky do nosa, nevyzeral najzdravšie. Tak trochu to už cíti. Už asi vie, kedy umrie. Vie to. Bude to ešte dnes, tým si je istý. Prekvapivo sa smrti nebojí. Vždy sa jej bál, no keď prišlo na lámanie chleba, netrasie sa. Nedrkoce zubami a neprosí o viac času. Všetko ho bolí, smrť mu aj tak len pomôže. Je so sebou celkom spokojný. Má všetko, čo si môže priať. Má výbornú kariéru, presne tú, ktorú vždy chcel. Má nádhernú manželku, s ktorou dúfa, že sa ešte dlho po smrti nevidí. No a ešte má aj šikovného, zdravého syna a krásne dve múdre dcéry. Čo viac by si mal priať? Asi by chcel byť mladý. No nie taký mladý, kedy stratil svoju prvú ženu, Aliciu. Tohto stretnutia sa asi bojí najviac. Čo keď bude nahnevaná, že si našiel inú lásku? Bolo to síce po desiatich rokoch po jej smrti, no aj tak. Čo keď jej puká srdce z toho, že už ju nemiluje? No to by sa mýlila. Nehorázne by sa mýlila. Miluje ju a navždy bude. Nikdy mu nezmlizne zo srdca, nikdy. Niko svoje srdce rozdelil na polovicu, jednu nechal pre Alicku a druhú daroval. Daroval jeho druhej láske.

„Ale oci, v poriadku. Ema mi vrela, že príde aj s dvojčikami. No neskôr.“

„A dvojčiky ako? Škola im nerobí problém?“ usmial sa Niko.

„Kdeže, celkom im to ide. Učiteľia ich chvália, vraj sú úplne ako ty.“ Jeho dievčatá chodia na rovnaké konzervatórium, na aké chodil i on. Sú talentované speváčky, no v herectve trochu pokrívajú. Dobrá nálada ho bohužiaľ rýchlo prešla. Nestihne sa s nimi rozlúčiť...

„Jakub, postaraj sa mi o dievčatá.“

„Oci, to nehovor, máš čas.“

„Jakub, sľúb mi to.“

„Otec, prosím ťa, prestaň.“

„Prosím.“ Jakub na neho pozeral, nechcel veriť, že stratí svojho otca. Prikývol: „Postarám.“ Niko zamumlal tiché ďakujem a zavrel oči. Snažil sa nevnímať tú páľčivú bolesť v celom jeho tele. Už je fakt starý. Osemdesiat je celkom dosť, no nie?

„Ocko, mám ťa rád.“ Niko otvoril oči a usmial sa z posledných síl. Už to prichádza.

„Aj ja teba. Som na teba veľmi hrdý. Zbohom.“ Zavrel oči a ešte počul hlasné prestaň z jeho syna. No a potom posledný krát vydýchol. Cítil to. Jeho hrud sa už nezdvihala. Nedýchal. A nepočul ani vlastný tep. Ticho.

Otvoril oči.

Už neležal v nemocničnej posteli. Stál. A pozeral na seba. Áno, videl sa totiž z tretej osoby. Seba ako leží a Jakuba, ktorý panikáril. Volá na chodbu po doktoroch, ktorí rýchlo pribiehajú a pokladajú svoje ruky na jeho telo. No márne. Už ho naspäť nevrátia. Už ho nikto nevráti.

Obzrel sa a uvidel vedľa seba nejakého muža. Asi dajaký anjel, mal biele rúcho až po zem, lemované zlatistým lemom a z chrbta mu rástol pár bielych krídel. Usmieval sa a prehovoril: „Som Archanjel Gabriel. Niko, práve si umrel.“ Niko sa usmial nad touto vetou. Naozaj? Vôbec si to nevšimol! Archanjel Gabriel ale pokračoval: „A tvoji patróni sa nemôžu dočkať na stretnutie s tebou. Sú na teba veľmi hrdí.“

..Akí patróni..?